

Γράμμα τοῦ Χειμῶνα

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ
(Ποιήματα)

© ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ
e-mail: giserkedakis@gmail.com
<http://www.perialla.gr>

Πίνακας εξωφύλλου: Αντώνης Άπέργης

«Οί Έκδόσεις τών Φίλων»
Βιβλιοπωλείο ΚΟΡΑΛΛΙ
Πατησίων & Πολυτεχνείου 1 – 104 33 Αθήνα
Τηλ.: 210.52.000.77, 210.85.47.723
www.korali.com.gr

ISBN: 978-960-289-186-5

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

Γράμμα του Χειμώνα

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

ΑΘΗΝΑ 2018

στόν γιό μου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1990-2009

ΠΑΛΙ ΕΔΩ

Πάλι έδω, στό ίδιο σημείο
λές και ό χρόνος μου σταμάτησε
λές κι ή ζωή μου δέν προχώρησε
κι οί δρόμοι μου έγιναν θάλασσες
οί μέρες μου έγιναν νύχτες
κι αυτά τά χρόνια πού δέν έζησα
γίναν άέρας και σιωπή.

ΔΡΟΜΟΙ

Δρόμοι
σέ κύκλους άδειανούς
καί κατευθύνσεις συγκεχυμένες
δρόμοι τής έγκατάλειψης
καί τής κραυγής
τής προσμονής και τής έλπίδας
ξανά και ξανά
δρόμοι νυχτερινοί και άβέβαιοι,
δρόμοι θανάτου και σιωπής
οί δρόμοι πού χαράζομε σήμερα.

ΚΡΥΒΟΜΑΙ

Άκόμα κρύβομαι
μέσα στους κύκλους
πού ζωγραφίζω.

ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΕΝΟΣ

Σκαρφαλωμένος στό πατάρι τοῦ ἰσόγειου
σαράντα χρόνια ἀπ' τῆς ἑφτά ὡς τῆς τέσσερις,
πέρασες τή ζωή σου
μέσ στά βιβλία τῶν λογαριασμῶν
καί τοῦ ταμείου ἡμέρας,
μέ θέα ἀπεριόριστη στήν καπναιθάλη τῆς πόλης
καί ἄποψη σαφῆ
γιά τή φερεγγυότητα τῆς ἀγορᾶς
καί τήν ταυτότητα τῶν ἐμπορικῶν δρόμων,
σαράντα ὀλόκληρα χρόνια
παραιτημένος καί μακάριος
μέ τή συνείδησή σου ὑποθηκευμένη
σέ δέκα τετραγωνικά προοπτική
καί ἕνα φάκελο δεδουλευμένων
σαράντα χρόνια ἀπ' τῆς ἑφτά ὡς τῆς τέσσερις,
ξόδεψες τή ζωή σου,
σέ ἐγγραφές καί σέ πιστωτικά σημειώματα,
σέ ἔλιγμούς καί καθωσπρέπει ὑποχωρήσεις,
σπουδάζοντας τή συμπεριφορά τῶν ἀριθμῶν
καί τῶν ἀνθρώπων
κατά τόν τρόπο πού ἐξαργυρώνονται.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΩΔΙΚΕΣ

Δέν ἔχω κώδικες
δέν ἔχω λόγια πιά.
Εἶναι πού χάθηκα
μέσα στίς λέξεις.

ΦΟΒΑΜΑΙ

Φοβᾶμαι

ώρα τήν ώρα, μέρα τή μέρα
τόν κόσμο πού ἀλλάζει μέσα μου
τόν κόσμο πού πεθαίνει μέσα μου
τόν κόσμο πού μέ ἔμαθε
νά σωπαίνω.

ΕΙΠΑ

Είπα νά ζήσω
κρατώντας τό χέρι σου.

ΝΥΧΤΑ ΜΑΒΙΑ

Νύχτα μαβιά και πεντάρφανη
ξεκληρισμένη και άπρόσωπη
νύχτα σκληρή και νύχτα δική μου

...και πώς μέ λόγια νά τό πῶ
πόσο μοῦ λείπεις μάμμα μου
πώς και σέ ποιόν νά τό πῶ.

ΤΩΡΑ

Τώρα ψάχνω τή σκιά σου στίς πόρτες
καί στά παγκάκια τῆς πλατείας Ταχυδρομείου
πού κένταγες τά πρωινά,
μέ τά γυαλιά χαμηλωμένα
καί τήν ἔννοια σου πάνω μου,
μέ τή ζωή σου
στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί στά δικά μου,
τώρα,
τώρα σέ ψάχνω στούς ψιθύρους τῆς νύχτας
καί σ' ἀπογέματα κομματιασμένα καί μοναχικά
μπολιασμένα
ἀπό τό θάνατο καί τόν πόνο σου.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

Δέν εἶναι ἡ ζωὴ πού μοῦ ἔδωσες
ἀλλά ὁ τρόπος
νά μετρῶ τούς ἀνθρώπους
ἀπό τόν τρόπο πού τή μετροῦν.

ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΚΑΠΟΤΕ

Εἶναι πού κάποτε
γράφαμε γιά τό θάνατο
τόρα τόν ζοῦμε
εἶναι πού κάποτε
τόν ἀψηφούσαμε τό θάνατο
καί τόρα τόν παρακαλοῦμε
νά πάει ἄλλοῦ.

ΜΕ ΦΟΒΙΖΟΥΝ

Μέ φοβίζουν,
τά πράγματα πού χάθηκαν
σέ ξεχασμένους δρόμους
σέ παρακάμψεις
καί σέ κομμένες γέφυρες
μέ τρομάζουν,
τά πράγματα πού αγαπούσα
καί προσπέρασα
καί κείνα γίναν ὄνειρο
ἔγιναν σιωπή,
κι ἔτσι παρέμειναν
πειθαρχημένα καί γαλήνια
σέ μνήμες πού σκοτώνουν,
σ' αἰῶρες πού μέ κυνηγοῦν.

ΓΡΑΜΜΑ

Συμπληρώσαμε κύκλους, σημειώσαμε ἀδιέξοδα
καταγράψαμε –ἄν ἔτσι λέγεται δηλαδή–
ὅ,τι ἦτανε νά ἀποτιμηθεῖ, ὅ,τι μπορέσαμε νά δοῦμε,
ἀπ’ ὅπου περάσαμε κι ὅπου χαθήκαμε
πότε μέ τήν ψυχή, πότε μέ τό μυαλό μας.
Συμπληρώσαμε κύκλους, τούς κύκλους μας,
σέ μιά ζωή πού μᾶς προσπέρασε
εἶπαμε ἀδικαιολόγητα, εἶπαμε ξαφνικά
γιατί δέν καταφέραμε νά τήν ἀγγίξουμε, νά μάθομε
τή γλώσσα τῶν ἄλλων, οὔτε νά νοιώσομε ὅλα ἐκεῖνα,
τά ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, πού λέγαμε, ἄν θυμᾶσαι.
Καί μπερδευτήκαμε
τραβώντας δρόμους πού νύχτωναν γρήγορα
ἀκούγοντας φωνές ἀπορημένες,
φωνάζοντας κι ἐμεῖς μήν τρελαθοῦμε ἀπό μοναξιά,
σφίγγοντας μέσ στά χέρια μας τό πείσμα
γιατί δέν ἦταν δυνατόν, ἔτσι στό τσάμπα,
νά βλέπαμε τόν ἥλιο τό πρωί
πώς ἦταν τέλος πάντων ψέματα ὅλες ἐκεῖνες οἱ εὐχές
πού καρφισώναμε στή νύχτα,
μιᾶς καί δέν καταφέρναμε ν’ ἀφουγκραστοῦμε τή ζωή.
Κάποτε, λέγαμε πώς νοιώθομε, πώς θέλομε, πώς μπορούμε.
Ἔστερα
μάθαμε νά διαπιστώνομε, ν’ ἀποτιμοῦμε, νά θυμόμαστε.

Γιά τήν ὥρα, αὐτά.

ΝΑ ΜΑΚΑΡΙΖΕΙΣ

Νά μακαρίζεις
τοῦ ἀνέμου τό κλάμα,
νά μακαρίζεις
πού μπορεῖς καί τ' ἀκοῦς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Φωτογραφίες είπες πώς γίναμε
σ' ένα χαρτί πώς χώρεσε ή ζωή μας
σέ μιάν ύπογραφή πού ξεθώριασε
σέ έναν άριθμό πού ταξινομήθηκε
διαπιστεύτηκε σέ μνήμες
χειραγωγήθηκε σ' άναμονές
καί τέλειωσε καί πάει.

ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ

Τίς νύχτες λιγοστεύουνε τά λόγια
οί στοιχημένες γραμμές καί τά σύμβολα,
ἀποτιμῶνται καί μηδενίζονται
στήν ἀριθμητική τῶν λέξεων καί τῶν στίχων,
ἐπίμονα ἐρωτήματα γίνονται
καί εἰκόνες θρυμματισμένες
πού ἀφήνουν τήν ψυχή καί τή θλίψη τους
κατάχαμα, νά κοιμηθοῦν.

Σ' ΕΤΟΙΜΟΠΟΛΕΜΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Σ' έτοιμοπόλεμες άναφορές
καί σέ προοπτικές μεθοδευμένες
ταξιδεύομε τό χαμόγελο τών παιδιών.
Πώς μέ τά λόγια νά τούς πείς
πώς δέν ύπάρχουν όνειρα
για νά κρατήσουν τή ζωή,
πώς δέν ύπάρχουν άνθρωποι
κοντά τους νά ζήσουν...

ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΠΙΚΡΑ

Εἶσαι μιά πίκρα
π' ἀποκοιμῆται τό σούρουπο
στό παράθυρο.
Μέ τό χαμόγελο
καί μέ τό βάθος τοῦ δρόμου.
Θά σέ δῶ τήν ἐρχόμενη Ἄνοιξη
νά καθαρίζεις βλαστούς
καί νά πλέκεις καλάμια
στήν ἀυλή σου.
Μά ὡς τότε,
κοιμήσου μιά νύχτα περισσότερο
νά μπορέσεις, νά κρατηθεῖς.

Μ' ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΚΙ ΕΝΑ ΧΑΡΤΙ

Μ' ένα μολύβι κι ένα χαρτί
παίζω μέ τή ζωή μου.
Τή μιά τήν κλείνω σέ κουτιά,
τήν άλλη τήν πετώ
πότε στό σύννεφο πού πάει γιά βροχή,
πότε στή νύχτα πού κοιμάται στό περβάζι μου
καί περιμένει.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ

Δέν ἔχω νά σοῦ πῶ
κανένα παραμῦθι
κανένα ψέμα,
δέν ἔχω νά σοῦ δώσω
καμιάν ὑπόσχεση.
Ἐξαρτῶμαι
καί ἐπαναλαμβάνομαι
ὅπως κι ἐσύ.
Ἀπόψε, στό ὄνομά σου
γυρεύω τή ζωή μου.
Μή μέ προδώσεις
καί μή φοβηθεῖς.

ΣΤΗΝΟΜΕ ΤΟΙΧΟΥΣ

Στήνομε τοίχους
καί βάζομε στοιχήματα
πόσο θ' άντέξουνε στήν άπομόνωση
καί στή σιωπή
πόσο θά προστατεύσουν τή ζωή
καί τόν εϋθραυστο κόσμο μας
άπό τούς περαστικούς ληστές
καί τούς πολιτισμένους τυμβωρύχους.

Εΐναι πού γίναν δύσκολοι οί καιροί
καί πάγωσαν τά όνειρά μας
σέ σταυροδρόμια δύσβατα
έτσι, καθώς δρομολογούνται
καί όρίζονται
άπό έναν οϋρανό φυλακισμένο στή νύχτα
γιά νά σκεπάζει τή γύμνια μας,
νά τιθασεύει τούς ρόλους τής στιγμής
πού έχουν γίνει πάμπολλοι,
έναλλασσόμενοι καί κουρασμένοι
άπό έναν οϋρανό πού καταγράφει
τυχαΐα περιστατικά,
μά καί κοινότυπες ιστορίες,
θέλω νά πώ,
γιά τή ζωή όπου λυτρώνεται στή σιωπή
γιά τή ζωή πού ένταφιάζεται
καταμεσήσ του δρόμου, έρήμην μας.

Στήνομε τοίχους βάζομε όδοφράγματα
καί κάνομε άνυποψίαστοι εϋχές
έπικαλούμενοι τίς μνήμες
όπού ξεπροβάλλουνε
στή χαραμάδα τής πόρτας, τής στέρησης
καί τής παγιδευμένης μας φωνής.

ΔΕΛΤΙΟ ΚΑΙΡΟΥ

Τώρα τά πλοῖα μας
περνοῦν ἀπό ἄλλους δρόμους
φορῶντας χάρτινες σημαῖες
γεμᾶτες κύματα
δίνοντας λαθεμένα στίγματα
μέσα στή νύχτα.

ΧΩΡΙΣ ΠΥΡΑ

Καί καταθέτομε τήν πείρα μας χωρίς πυρά
μόνο μέ κάτι ἔμμονές βασανισμένες
πώς τάχα θά μπορούσαμε, μεμιᾶς
ν' ἀλλάξομε τό σκηνικό
τραβώντας τήν κουρτίνα πού κρύψαμε
τά ὄνειρά μας, ἔξαργυρώνοντας τίς ἐφεδρεῖες
όπού κρατήσαμε καλοῦ-κακοῦ
ἐκεῖνο τόν καιρό πού εἴχαμε περίσσευμα
πού εἴχαμε ψυχή,
λέω γιά κείνο τόν καιρό, όπου μπορούσαμε
καί κοιταζόμασταν στά μάτια.

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ

Ψάχνοντας

γιά τά σύνορα τῆς ἐλευθερίας μας
μέσα ἀπό κατασκευές προσχημάτων
γίναμε ἀνθρώπινα ὁμοιώματα
πού μεταφέρουν τήν ἀβεβαιότητα
καί τόν τρόμο τους
στόν πανικό τῆς ἐποχῆς.
Αὐτῆς τῆς ἐποχῆς πού θεριέψαμε
καί ὀλοένα δικαιολογοῦμε,
ύπηρετώντας βίδες καί κουμπιά
πιστώνοντας ἐλπίδες, μετρώντας ἀδιέξοδα
καί νοσηρές ἀναμονές,
αὐτῆς τῆς ἐποχῆς πού σημαδεύει
καί φτωχαίνει τόν ἄνθρωπο.

ΣΤΙΣ ΣΧΙΣΜΕΣ

Στίς σχισμές τοῦ προσώπου μας
καί σ' ἄσπρα μαλλιά
ὀρίζομε τίς μεταθέσεις μας,
πιστοποιοῦμε τίς ἀναμονές
καί τήν ἀβάσταχτη ἐλπίδα,
τίς ἐπινοημένες προοπτικές.
Στίς νύχτες μας,
κοιμίζομε διαψεύσεις καί παράπονα
γιά ἀνθρώπους μοναχικούς
κι ἀνέκφραστους ἀποδέκτες
ἀποτιμώντας καί στοχεύοντας
σέ ἐπικείμενα
καί ὄρατά.

Ἐγκλωβιστήκαμε
σέ ἓνα κόσμο πού δέν γνωρίζουμε πιά
μέ ἀνθρώπους καθημερινούς
πού δέν μᾶς ἀναγνωρίζουνε πιά
καί δέν μπορούμε νά ξεκαθαρίσουμε
σοῦ λέω,
ἄν εἴμαστε μ' αὐτούς πού ζοῦν
ἤ μέ ἐκείνους πού πεθαίνουν.

ΠΕΡΑΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Πέρασε ό καιρός, ό καιρός μου
καθώς βρισκόμουνα διαρκῶς
ανάμεσα στό φῶς καί στή φλόγα
ανάμεσα στό κλάμα
καί στό γέλιο ενός παιδιοῦ
κι ἔτσι ξεχάστηκα
καί χάθηκα
μέσα στά μάτια σου καί στόν κόσμο
σέ μιάν ἐλπίδα κι ἕνα παράπονο.

ΓΙΝΑΜΕ

Γίναμε στόχοι
σέ άχυράνθρωπους έκτελεστές
σέ διεφθαρμένους
κρατώντας ανεπίδοτα γράμματα
μέ παραλήπτες τίς άναμονές μας.

ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΩ

Μετακομίζω
κάθε πού νοιώθω τούς δρόμους κλειστούς
μ' ένα κομμάτι μου
όλο και κάπου νά ριζώνεται
όλο και κάπου νά ξεμένει,
συναρμολογημένο
σέ λεπτομέρειες και πρόσωπα,
σέ μνήμες και σιωπές παγιδεμένο,
σάν ένα αίνιγμα πού μέ αφήνει,
μετέωρο και σκεπτικό.

ΞΑΝΑ

Νά ξαναχτίσουμε τά ποιήματα εἶπαμε
νά ἐπιδιορθώσουμε τίς ἐμπνεύσεις μας
νά καταγράψουμε ξανά τίς περισυλλογές μας
καί νά συμπεριλάβουμε
τίς ὀπισθοβασίες καί τίς ἀναθεωρήσεις μας
τίς κλειδαμπαρωμένες μας δικαιολογίες
τίς ἀξιοπρεπεῖς ἐνοχές,
τήν ὑποχρεωμένη μας εὐπρέπεια.

Νά ξαναγράψουμε τά ποιήματα εἶπαμε
καί κατά ποῦ ἐπιβάλλεται πλέον
νά ἐνταφιαστοῦμε, μέ ἀρετή καί σύνεση.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ

Μαζί σου πέθανε όριστικά
ένα άνυπεράσπιστο έρωτηματικό
έκτεθειμένο
άφοϋ δέν τά κατάφερε κατά πού όφειλε,
νά άποκατασταθει
χωρίς νά δώσει μιάν εξήγηση τέλος πάντων
μονάχα πέθανε
μαζί μέ τό ένδεχόμενο μιās παραπάνω πλάνης
ίσως τήν πιθανότητα ενός πρόσθετου λάθους
ένός άκόμη θανάτου
ένός έπιπλέον καημού,
άν έννοεις.
Καί βέβαια μιλω για σένα
τώρα πού πέθανες για τά καλά
έτούτη τή φορά τήν τελεσίδικη
άσχετα από τούς σεσημασμένους θανάτους
πού έπιτέλεσες,
περιστασιακούς ή και μεθοδευμένους
θανάτους άτυχεϊς
προσπαθώντας νά μεταφέρεις τό φόβο σου
νά ξαναντύσεις τήν ψυχή σου, κατά πού έλεγες
νά λυτρωθεις.
Σήμερα πέθανες όριστικά
κάτω από τό φως του άλαζονικοϋ ήλιου
τήν ώρα πού σου μάθαινε
τό πώς διαλέγει έπιλεκτικά, ποιούς θά φωτίσει
μέσα από λιακάδες άνοιξιάτικες
και ποιούς θά κάψει, άνεξαρητήτως καιροϋ.

ΚΑΘΩΣ ΑΔΕΙΑΖΕΙ Η ΠΑΡΕΑ ΣΟΥ

Καθώς αδειάζει ή παρέα σου
καί λιγοστεύουνε οί φίλοι καί οί ζωντανοί
καθώς στενεύουνε τά περιθώρια
καί κλείνει ό κύκλος
δέν εἶναι ό θάνατος πού σέ τρομάζει
ἔτσι πού στέλνει προσκλητήρια παντοῦ
δέν εἶναι ή νύχτα πού σκεπάζει τούς νεκρούς
καί τή μνήμη τους
εἶναι ή ζωή σου, ή ξαρμάτωση καί ή ἀβέβαιη
καθώς τήν ξόδεψες
μετρώντας ἐνδεχόμενα
καί ἀριθμούς
κι ὄχι ἀνθρώπους.

ΠΕΝΤΕ ΑΤΙΤΛΑ

1.

Κι ή μοναξιά,
ἀκόμη νά ὀρίζει
τή ζωή
καί τή μοίρα μου.

3.

Πουλάω τά κομμάτια μου
ὑπνωτισμένος καί μακάριος,
μέ μία φωνή ἀπαρηγόρητη
σάν στοιχειωμένη
ἐξαργυρώνω τήν ψυχή μου
στίς μέρες πού περνοῦν.

3.

Χάθηκα,
μέσα μου χάθηκα.
Μήν μέ ρωτᾶς
νά σοῦ πῶ.

4.

Εἶναι πού πέρασε ὁ καιρός
ἐνῶ ἐγώ λογάριαζα
πώς ἔπρεπε νά περιμένω.

5.

Βαδίζω
πατάω κουμπιά
φῶτα σβησμένα
δέν ὀρίζω
τίποτα πιά.
Γεμίζω
κουτιά πλαστικά
σφυρίζω
κι ἡ ὥρα ἐννιά.

Σ' ΕΝΑ ΤΙΜΟΝΙ

Σ' ένα τιμόνι κουβαλώντας ψέματα
έξαργυρώνεις τή ζωή σου
για ένησημα θανάτου,
μοιράζοντας κι εισπράττοντας
τρόμο καί πανικό.
Γνωρίζεις καί παρίστασαι
σέ θλιβερές κι ασύδοτες συναλλαγές
μέ κωμικές ύποσχέσεις,
σέ μοιρασιές χωρίς αντίκρισμα,
στόχος σέ στόχους νεκρούς
καί διαμαρτύρεσαι πώς ύπομένεις.

ΕΣΥ

Ἐσύ,
νά μᾶς περιεργάζεσαι ἀπό ψηλά
κλεισμένος στό φῶς σου
κι ἐμεῖς
ἐδῶ, στά χαμηλά
χαμοσερνάμενοι καί φοβισμένοι
ψάχνομε τό δικό μας τό φῶς.
Ἐσύ,
καταμεσῆς τοῦ οὐρανοῦ
ἀναπαυμένος στή δόξα σου,
μᾶς κοιτάζεις
μέσα ἀπό κανόνες κι ἀπό σήματα
σάν ὄνειρα χαρακωμένα
καί παραβιασμένα μυστικά
στήν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ.
Νά εἶναι οἱ βροντές ἤ τά σύννεφα
πού σ' ἔκαναν ἀπόμακρο καί σκληρό
σέ ὅλα τοῦτα πού συντελοῦνται
στούς δρόμους πού μᾶς ἔταξες νά διαβαίνομε
στή μοίρα πού μᾶς ἔδωσες νά κουβαλοῦμε
καί τώρα τιμωρός;

Ταξιδέψαμε καί χαθήκαμε
καί τώρα σάν στρατιῶτες ἀποκαμωμένοι
ρωτοῦμε Θεέ μου
πότε τελειώνει ὁ πόλεμος αὐτός.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΜΕ

Προτιμοῦμε τούς κύβους σας εἶπαμε
μᾶς προστατεύουν περισσότερο ἀπό τούς κύκλους
εἶναι λιγότερο εὐάλωτοι, λιγότερο ἐκτεθειμένοι,
εἶναι πιό ἀξιόπιστοι καί ἀσφαλεῖς,
μὴν ἐπιμένετε
προσφέρονται καλύτερα
γιὰ ν' ἀκουμπήσομε τ' ἀδιέξοδα καί τίς σκέψεις μας
ἂν καταλάβετε
ψάχνουμε καταφύγια, γυρεύουμε κρυψῶνες,
μὴ χαθοῦμε
σέ τούτους τούς καιρούς τούς ξεδιάντροπους
πού ἀλλάζομε συνήθειες καί ἀντοχές.

ΣΕ ΚΥΚΛΟΥΣ

Σέ κύκλους
καί γραμμές ἀκαθόριστες
σέ ἀπορίες
καί σιωπές παραιτημένες
ξόδεψες τή ζωή.
Μές στίς σταγόνες τῆς βροχῆς
σέ ὄνειρα παγιδευμένα,
σ' ἕνα περίμενε.
Εἶπες περνάει ὁ καιρός,
εἶπες πώς φεύγανε τά τραῖνα
κι ἐσύ δέν ἔφυγες ποτέ.
Εἶπες, τήν ἄλλη φορά
μέχρι πού πέρασε ὁ καιρός
κι ἐσύ μεγάλωσες
μέχρι πού γέρασες
καί ποῦ νά τό πιστέψεις
ὅτι δέν ἔφυγες ποτέ
καί πῶς νά τό δεχτεῖς
πώς ὅλα αὐτά γιά σένα,
τίποτα δέ σημαίνουν πιά.

ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ

Σέ θυμάμαι
σάν μία φιγούρα γερμένη στόν ὦμο μου
γεμάτη ἀνασφάλεια καί μοναξιά
σέ θυμάμαι
νά προσδοκᾷς, νά ὀνειρεύεσαι
κι ἄλλοτε πάλι
γιά ταξίδια νά μοῦ λές
σταματημένα
κι ὕστερα γιά καινούργιους πηγαίμους
γι' ἀναχωρήσεις
πού μαζί θά κινούσαμε
σέ θυμάμαι
σάν ἓνα λυπημένο χαμόγελο
πού κρύφτηκε ἀπορημένο
στά μακρυνά σου μαλλιά
καί χάθηκε.

ΣΕ ΚΟΙΤΑΖΩ

Σέ κοιτάζω από μιά κόλλα χαρτί
βασανισμένη και άνυπεράσπιστη
παγιδεμένη

νά μοῦ ζητᾶς βοήθεια
κι ἐγώ νά μήν καταλαβαίνω
νά μοῦ ζητᾶς βοήθεια
κι ἐγώ νά μήν πιστεύω
πῶς δέν μπορείς.

Σέ κοιτάζω από μιά κόλλα χαρτί
και πάνω της ὁ οὐρανός μου
θαμπωμένος
και πάνω της ὁ κόσμος μου
ξεκληρισμένος κι ἀδειανός.

Ἀπόψε, στό ὄνομα
ἐκείνης τῆς ζωῆς πού μοῦ ἔδωσες
κι ἐκείνης πού σέ πῆρε
στό ὄνομα ἐτούτης τῆς δικῆς μου ζωῆς
σέ φωνάζω.

Καί εἶσαι μακρινή και ἀπροστάτευτη
κι ἐγώ ἀπορημένος, πάλι νά σέ κοιτῶ.

ΛΟΓΙΑ

Είμαστε τά λόγια πού ξεψύχησαν
γυρεύοντας τό δίκιο τους
μέσα άπ' τό δίκιο μιᾶς ζωῆς
πού καπηλεύτηκε μέ τά χαμόγελα
ναρκοθετήθηκε μέ τίς κραυγές
καί όχυρώθηκε, στό ανάθεμα
καί στους ψιθύρους.
Είμαστε τά λόγια όπού ντρέπονται
καί πιά δέν θέλουν νά μιλοῦν
μιά καί μάς βρίσκουνε τά πρωινά
μέ λάμπες κρεμασμένες στά ταβάνια
νά ξενυχτοῦμε μέ τό φῶς τή μοναξιά
καί νά ξορκίζουμε τῆς νύχτας τίς σιωπές.

ΖΩΗ

Ζωή κλεισμένη στό φῶς
γεμάτη μέ κανόνες καί μέ σήματα
μέ όρισμούς καί φόβους
μέ παραβιασμένα μυστικά
στή μέρα πού έπαναλαμβάνεται
στή νύχτα πού θά ξανάρθει
στήν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ

Ζωή σκληρή καί άμέτοχη
μέ ύποθέσεις καί πληγές
γιά όλα τοῦτα πού συντελοῦνται
σέ όσους μαζί σου ταξίδεψαν
πότε στό εἶθισται
πάντα στό πρέπει
κι έμειναν στό γιατί.

Κι άν ήσουν ή δική μας ή ζωή
κι άν ήσουν ή ζωή τῶν άλλων
έσύ 'σαι εκείνη πού μάς έταξες
μέρες σέ νύχτες νά κουβαλοῦμε
καί ύστερα μάς πέταξες
άλλους σέ λάθος ώρα,
άλλους σέ λάθος δρόμο
κι άλλους σέ λάθος άριθμό.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Ίούνιος 2009

Κοριτσάκι μου, εικόνα, ἔγνοια καί καημέ μου.

Χέρι-χέρι, 30 χρόνια κρατήσαμε τή ζωή μας.

Κάποτε τή χαρά, τά ὄνειρα, τήν ἐλπίδα,
ὔστερα τό Γολγοθά μας, τή μοναξιά, τό γιατί.

Μέ ἀκεραιότητα, ἐπάρκεια, εὐαισθησία καί
μυαλό, ἤθελες νά παλεύεις γιά τά δύσκολα
στή σύντομη ζωή σου, τήν ἄτυχη, τή σκληρή.

Δίκαια στερεώθηκες σάν ἄνθρωπος κι ἔτσι
θά λάμπεις, γιά πάντα,
στό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί στή συνείδηση ἐκείνων
πού διάλεξαν νά ζοῦν μέ τήν ψυχή καί τήν καρδιά
χωρίς μικρότητες καί θλιβερούς εὐτελισμούς
μέ εὐγένεια καί ἥρωισμό.

Τώρα ἐπιστρέφεις στό χῶμα καί γίνεσαι μνήμη.

Ἐσύ ψηλά μέ τό Θεό κι ἐγώ στά χαμηλά, μόνος
μέ τό παράπονο καί τό θρήνο μου
γιά σένα Μαρία Ζωή καί Γυναίκα μου, πού ἤξερες
τή γλώσσα τῶν ἀνθρώπων καί τῶν πραγμάτων
γιά σένα πού ζοῦσες μέ τό διάβασμα
μέ τά ποιήματα, τή μουσική, τίς ζωγραφιές,

για σένα καμάρι μου
πού γιάτρευες τόν κόσμο, χωρίς νά γιατρευτείς
για σένα πού μοῦ ἔφυγες καί σκορπίστηκα
καί τώρα μέ ποιά λόγια νά μιλήσω καί σέ ποιόν.

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Δεκέμβρης 2009 στίς 9.

Νύχτα πού σκεπάζεις τά πέλαγα
πού κουμαντάρεις καί ὀδηγεῖς τήν ἀστραπή
στή θάλασσα καί στό τιμόνι τοῦ караβοκύρη
ἐκείνου πού ξορκίζει μέσ στά κύματα
τή μοίρα του καί τόν τρόμο,
νύχτα πού νανουρίζεις προσδοκίες καί καημούς
ντυμένη μέ πεφτάστερα καί μέ φεγγάρια
νύχτα τῆς ἀλύτρωτης λύπης,
τοῦ φόβου καί τῆς ἐγκατάλειψης
νύχτα δική μου καί νύχτα τῆς Μαρίας μου
πού ἔφυγε γιά σένα
καί τώρα ἀναπαύεται στά πόδια σου
στή σκέψη μου καί στήν ψυχή μου
μήν τήν τρομάζεις,
μήν τή φοβίζεις σέ παρακαλῶ,
προστάτεψε τό κοριτσάκι μου
ἀπό τό ξεροβόρι κι ἀπό τή βροχή
φώναξε τούς ἀγγέλους σου,
φώναξε τήν πανσέληνο καί τά ἀστέρια
γιατί τούς εἶχαμε ἐμπιστευτεῖ ὄνειρα καί εὐχές
καί τώρα ὀφείλουν νά γλυκάνουνε
τόν πόνο καί τήν πίκρα τῆς
γιά τόσα πράγματα
πού ἄδικα τῆς στέρησαν, ὁ οὐρανός σου κι ὁ Θεός.

Νύχτα τῶν ἀνθρώπων
ὀπού κοιμοῦνται ξάγρυπνοι γιά πάντα,
χωρίς τό φῶς τούτου τοῦ ἡλίου
κρατώντας συντροφιά

σέ ἀτελείωτα ποιήματα καί ἀποσιωπητικά
νύχτα τῶν ὑπεσχημένων ὀνείρων,
νύχτα τῆς Παναγίας μας
καί τοῦ Χριστοῦ τούτου τοῦ κόσμου,
τοῦ ψεύτη καί τοῦ ἄδικου
πού ἀσελεγεῖ στή μοίρα τῆς καρδιάς καί τῆς τύχης,
ἐλέησε τή Μαρία μου
πού τώρα κείτεται στόν οὐρανό καί στό χῶμα
παραδομένη στοῦ Θεοῦ τόν καιρό.

ΝΑ ΣΟΥ ΜΙΛΗΣΩ;

Νά σοῦ μιλήσω
γιά τά φεγγάρια πού πνίγηκαν
στό νερό τῆς βροχῆς
κάτι ἀνοιξιάτικες νύχτες
πού μέθυσαν, πού νύσταξαν καί χάθηκαν,
νά σοῦ πῶ,
γιά μένα νά σοῦ πῶ,
τό πῶς μεγάλωσα καί γέρασα στά ξαφνικά
σέ δύο βδομάδες
πού ἔτρεχαν μαζί μου γιά νά μποῦν
ἀπό ἕνα παράθυρο νοσοκομείου
Φλεβάρη καιρό;

ΛΕΙΠΕΙΣ

Ἐσύ,
κραυγή τῆς ἀστραπῆς καί δάκρυ
φυλακισμένο κι ἀπροχώρητο
στίς ζωγραφιές ἀτελείωτων στίχων
στά πρέπει τῶν ἀνθρώπων
όπου θυμοῦνται καί νοιάζονται
ἐσύ τοῦ τίποτα ἢ τοῦ ὅλα
λείπεις ἀπό παντοῦ
ἐνῶ ὑπάρχεις στά πάντα.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 2010-2017

ΑΚΟΜΗ

Άκόμη περιφέρω τή ζωή μου
σέ άδιέξοδα,
κλείνω τή μοναξιά μου
σέ σιωπηλούς τοίχους.
Παντοῦ ό θάνατος καρδοκεί
κι έγώ νά ψάχνω μέσα του
νά ζήσω.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΕΙΡΑ

Στήν ἴδια σειρά
αὐτός πού ἀκονίζει μαχαίρια
κι αὐτός πού μετράει τά ἀστέρια
στήν ἴδια σειρά,
αὐτός πού σκοτώνει
κι αὐτός πού πληρώνει
στήν ἴδια σειρά
ἕνας σταυροκοπιέται
ὁ ἄλλος καταριέται
ὁ ἕνας σέ φιμώνει
κι ὁ ἄλλος σέ σταυρώνει
καί σοῦ γελαῖ.
Ἀνάβουν οἱ σηματοδότες
πειθαρχημένοι στρατιῶτες
μέσ στή σειρά
μέσα στ' ἀγιάζι
κάποιος τρομάζει
ὁ ἄλλος σαρκάζει
λές, δέν πειράζει
στήν ἴδια σειρά,
ἕνας παραπονιέται
ὁ ἄλλος δέ μιλιέται
ὁ ἕνας εἶναι προδότης
κι ὁ ἄλλος Δόν Κιχώτης
ὁ ἕνας μέ μαχαίρια
κι ὁ ἄλλος μέ τ' ἀστέρια
νά τά μετρά.

ΟΠΩΣ

Μεγαλώσαμε
σάν τά μαντάτα πού ταξιδεύουν
σέ στόματα άνεύθυνα,
όπως τά φύλλα
πού κιτρινίζουν στή γῆ τό Φθινόπωρο
όπως τό γέλιο,
όπού χάνεται σέ πρόσωπα
πού θέλουνε νά τό κρατήσουν
μά δέν μποροῦν.

ΔΕ ΒΡΕΧΕΙ

Δέ βρέχει
κι εἶναι παρατημένες οἱ σημαῖες μας
σέ σκονισμένους δρόμους
σέ ξεβαμμένους ἰστούς
φορώντας τρομαγμένα ὄνειρα
καί ἄγονες διαμαρτυρίες
ἐκτεθειμένες
στήν κούραση καί στή θλίψη μας.
Ἐξω ἀπ' τό παράθυρο
πηγαινοέρχεται ὁ καιρός
κρατώντας σ' ἓνα κοντάρι τά ροῦχα μας
θρυμματισμένη εἰκόνα
πού μᾶς βαραίνει τά μάτια.

Δέ βρέχει
τό νέφος γαντζωμένο στά παράθυρα
καί σ' ἓνα αἶσθημα πνιγμοῦ πού ἀργοσαλεύει
στήν πόλη αὐτή πού διαρκῶς καταθέτουμε
τή σιωπή καί τό θάνατο.

Δέ βρέχει
καί πῶς νά ξεπλυθοῦν τά ὄνειρα,
πού περιμένουνε
νά ζωντανέψουν οἱ σημαῖες μας,
πού περιμένουνε
νά ξαναγεννηθοῦν.

ΞΕΧΑΣΤΗΚΑ

Ξεχάστηκα
πίσω από τις κλεισμένες τις πόρτες
μέ τη νύχτα
νά περπατάει στο περβάζι μου σιωπηλή
χρόνια τώρα,
προσπαθώντας νά χωρέσω τή μοίρα μου
μέσα σέ λέξεις
νά ταξιδέψω στήν απόσταση πού μέ χώριζε
άπό τό μολύβι καί τό χαρτί
ν' άφουγκραστῶ τή φωνή καί τό κλάμα μου,
νά μιλήσω.
Μά θά θυμᾶμαι πάντοτε
ἐκείνη τή σκιά
όπού μετροῦσε τά νύχια της στόν καθρέφτη
ἐκείνη τή σκιά
πού μέ κορόιδευε, πού μέ φοβέριζε
κι ἐγώ άποροῦσα
χωρίς νά ξέρω γιατί.

ΘΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΗΣΩ

Θά σέ πολεμήσω Κύριε
μέ ματωμένα βαμβάκια από θρομβωμένες φλέβες,
δάκρυα από κολλύρια κι όράσεις περιφερικές,
μέ άναρωτημούς, μπουνιές καί κλάματα άπελπισμένα.
Σοῦ προσευχήθηκα πολλές φορές
άλλοτε από μέσα μου κι άλλοτε φωναχτά
σέ χρειαζόμουνα, σοῦ ζήτησα βοήθεια
κι ἐσύ δέν καταδέχτηκες
οὔτε μοῦ ἀποκρίθηκες ποτέ.

Θά σέ κυνηγήσω Κύριε
μέ τή δύναμη τοῦ θυμοῦ καί τῆς άνημποριάς
ένός ανθρώπου πού θόλωσε,
μές στή ματιά τοῦ βουνοῦ καί τοῦ σύννεφου,
τήν ώρα πού γεννοῦν τό φόβο
τήν Άνάσταση καί τή βροχή,
τήν ώρα πού ὀρίζουνε τή δόξα σου
θά σέ κυνηγήσω σάν άντρας, νά σέ ρωτήσω γιατί.

ΑΣΕ ΜΕ

Άσε με
νά κοιμηθῶ στὰ μάτια σου καί νά κλάψω
τώρα πού δέν ξέρομε τί πρέπει νά ποῦμε
τώρα πού δέν ἔχομε τί ἄλλο νά ποῦμε
πιά.

ΣΚΟΡΠΙΑ

1.

Άγγίζω τό χέρι σου
για νά σκεπάσω τό φόβο μου.

2.

Όλοένα, ή νύχτα
βαθαίνει μέσα μου.

3.

Καί ή ζωή
θά προχωράει άμίλητη
σκορπίζοντας στους δρόμους
τίς μάσκες μας.

4.

Μέ τά μαλλιά μας π' άσπρίσανε
άπέκτησαν όρίζοντα οί μεταθέσεις μας
παράπονα οί νύχτες
καί έτσι πορευόμαστε
έγκλωβισμένοι
σε ένα φάσμα επικειμένων
μέ μία τροχιά όρατή
καί έτσι πορευόμαστε
μέ άνεκπλήρωτους στόχους
σε άδιέξοδες προοπτικές.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΑΣ

Ντυθήκαμε τὰ λάθη μας
καί βγήκαμε στους δρόμους.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ

Δέν ξέρω πώς αρχίζουν
οί ιστορίες αυτές.
Έμαθα μόνο,
πώς τελειώνουν.

ΔΡΟΜΟΙ

Λέμε οί δρόμοι
οί δρόμοι πού περάσαμε καί αγαπήσαμε,
τά σπίτια
τά σπίτια μας πού τώρα στέκονται σιωπηλά
στό βουητό τῆς βροχῆς
σάν δέρνει μουσκεμένη τά παραθυρόφυλλα
λέμε, πάντα μας λέμε
γιά κάτι δωδεκάχρονα ἀπογέματα
πού στέκονταν τά ὄνειρα στά ἔξω μπαλκόνια
κοιτώντας κορυφές
κι ἐκεῖ ξεχάστηκαν καί φύγαν.

ΘΕΑΤΗΣ

Καί μένεις πάντα ό θεατής
καθώς φυτρώνει ή ζωή
άπό ένα σπόρο
καθώς αλλάζει
μεγαλώνει και άπορεί
κι ύστερα
ξεριζώνεται μονοστιγμής
σπασμένη κλωστή
και μένεις μέ ένα φόβο
πού δέν άντέχεις, ούτε μπορείς.

ΣΙΩΠΕΣ

Μνημες πολύχρονες
χτισμένες στοῦ καιροῦ τίς σιωπές
πάνω σέ δρόμους καί τοίχους
έκτεθειμένες ξένες καί μοναχικές,
κάποτε ξένες
καθώς τίς συναντᾶς ἀμίλητος
ὀκτώ ἤ ὦρα τό πρωί πού βιάζεσαι
καί τρεῖς τή νύχτα
πού λές πώς ὀνειρεύεσαι
γιά νά ξεχνᾶς.

ΕΙΠΕΣ

Εἶπες περνάει ὁ καιρός, εἶπες ἀλλάζει
καθὼς ἀλλάζει δρόμο ἢ βροχή καὶ ὁ ἄνεμος
πάνω στὰ τραῖνα, σάν ξεφορτώνουν
στοὺς σταθμούς.

Κι ἂν ἦταν φίλε μου μικρὴ ἐτούτη ἡ ζωὴ
βαλθήκαμε καὶ τὴν ξοδέψαμε στὸ τσάμπα
πότε σέ κύκλους καὶ γραμμὲς ἀκαθόριστες
πότε σέ ἀπορίες καὶ σιωπὲς παραιτημένες
σέ ἀναμονές καὶ ὄνειρα
πού παγιδέψαμε ἐμεῖς.

Τώρα

τί νά μοῦ πεῖς γιὰ τὴ βουή καὶ τὸν ἄνεμο,
τί γιὰ τὰ τραῖνα μέ τίς ἐλπίδες,
γιὰ τὴ βροχή πού μούσκεψε τὴ νύχτα μας
σέ ὄνειρα δικαιολογίες καὶ δισταγμούς.
Τί νά μοῦ πεῖς;

ΧΤΙΖΟΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Χτίζομε τή ζωή μας μέ ζαριές
πάνω σέ πόρτες πού σφαινοῦμε
σ' ἓνα σταυρό χωρίς Θεό
ἀποκαΐδια καί ἀποκοτιές
π' ὄλημερίς μας κουβαλοῦμε
μέ ἐτοιμόρροπο ἴστό.
Παίζομε τή ζωή μας στίς ζαριές
καί ὅπως χάνομε ξεχνοῦμε
νά κάνομε λογαριασμό
μ' αἷμα νωπό γράφομε συνταγές
στόν πήχη πού ἀκροβατοῦμε
καί δέν ρωτοῦμε τόν καιρό.

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ

Σπασμένες πόρτες, ραγισμένοι καθρέφτες.
Εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς φωνῆς
τοῦ φόβου καί τοῦ ὑπολογισμοῦ
εἶναι ἐκεῖνα τὰ χιλιόμετρα τῆς Ἐθνικῆς
μέ τούς νεκρούς στά ρεῖθρα
νά περιμένουν τό γιατρό, ν' ἀναγνωρίσει
τόν ἐπιτέλους θάνατο.
Μέ χειροπέδες τ' ἀπογέματα τελειώνουν
καί τό πρωί
πλένονται μ' ἐφιάλτες καί μέ δάκρυα
ξανά.
Ἄλλοίμονο γι' αὐτούς
πού ἀκόμη κρύβονται στά παραμύθια
καί ξεδιπλώνουν τή ζωή,
στίς ἀποστάσεις καί στά συντρίμια τους.

ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΙ

‘Η ζωή μας γεννήθηκε στό καφενεῖο
μέ τό βιδάνιο ἀπό τό μπαρμπούτι
γιά τό καλό τοῦ χρόνου καί τῆς ζωῆς.
“Υστερα μεγάλωσε στούς δρόμους
ταξίδεψε σέ ἐνδεχόμενα
καί δίχως νά τό καταλάβει δηλαδή
ξοδεύτηκε,
σ’ ἐπαναλήψεις καί συνήθειες
καί χάθηκε καί τέλειωσε καί πάει.

Σ’ αὐτό τό σπίτι πού κάθεταί ὁ ἥλιος
στήν ψάθινη καρέκλα τῆς ἀυλῆς,
σ’ αὐτή τή μέρα πού τουρτουρίζει ὁ χιονιάς
κι ἓνα σπουργίτι πεινασμένο σάν χτυπᾶ
τό παραθύρι τῆς κουζίνας,
καταθέτω τά χίλια μου χρόνια
καί τά μύρια μου ὄνειρα,
σέ μιᾶ ζαριά πού δέν ἔριξα
κανένα ἡλιοκαμένο Σεπτέμβρη ἢ Γενάρη
–τό ἴδιο κάνει– ὅμως ἐγώ
ὀρκίζομαι
ὅτι δέ σύχναζα στά καφενεῖα, ποτέ.

ΕΑΥΤΟΥΛΗΔΕΣ

Κάποτε λέγαμε
γιατί τις κλεισμένες πόρτες,
γιατί τῶν ἀγγέλων τά φτερά,
γιατί τήν ἐλπίδα.
Τώρα,
μέσ στις τσαλακωμένες μας ἀποσκευές
τακτοποιοῦμε, μικρόψυχους
καί ξεχαρβαλωμένους ἐαυτούληδες,
μεταλλαγμένους κιβδηλοποιούς εἰδῶν
καί ἰδεῶν,
καταχωροῦμε ἀγνώστους
σέ στημένα παιγνίδια.

ΞΟΔΕΨΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

Ξόδεψα τή ζωή μου
ἀκροβατώντας σ' ἐπάλληλα ὄνειρα
σέ προσμονές ἀκαθόριστες
καί μεταθέσεις διαρκεῖς
ἀνοίγοντας παράθυρα διαρκῶς
μιά πρὸς τό θάνατο
καί μιά πρὸς τόν κόσμο.

Ξόδεψα τή ζωή μου
κατά τόν τρόπο τῶν ἀνθρώπων
πού διαμαρτύρονται
κατά τόν τρόπο τῶν ἀνθρώπων
πού ἐπιμένουν νά περπατοῦν ζωντανοί
ἰχνηλατώντας τόν καιρό μέ τό αἷμα τους
μέσα ἀπό στίχους μοναχικούς
καί ἱστορίες παγιδευμένες
δίχως προοπτικές, συσχετισμούς
καί ἀνταλλάγματα,
χωρίς κανόνες
ἀκολουθώντας τούς δρόμους τῆς καρδιάς
καί τῆς μοίρας τους.

Ξόδεψα τή ζωή μου
λεξιθετώντας τή βροχή καί τό σύννεφο
κι ἀναμεσίς τους διαγράφοντας κύκλους
ἔτσι πού νά χωρούσανε τά παραμύθια μου
μαζί τους γιά νά ταξιδέψω
καί νά κρυφῶ.

ΜΕΘΥΣΤΕΡΑ

Ἄπ' τὰ βαθειὰ ἀνέσυρα
κουτιά ἀπό ληγμένα φάρμακα,
μισογιατρεμένες σιωπές
κι ἀπόπειρες ταξιδιῶν.
Ἐχτισα πόρτες καί σκεπές
μέ συναρμογές πρόχειρες
ἴσα μὴν πέσουνε καί διαλυθοῦν,
ἴσα γιὰ νά προστατευτοῦν
ἀπό τή βροχή καί τό φόβο.
Ἦστερα,
ξεδίπλωσα μία πολυκαιρισμένη σημαία
ζωγράφισα τό ὄνομά σου
μέ στυμμένα νυχτολούλουδα καί γαρύφαλλα–
ποῦ μπογιές– καί τήν κρέμασα.
Ὅταν σέ βρῆκα
καλλιεργοῦσες ἀνέμους,
χειραγωγοῦσες ποιήματα
καί κόλλαγες μεταλλικά φτερά
σέ φῶτα Νέον, μέ ὀξυγόνο.
Ξαφνικά πῆρε νά φυσάει
φύσαγε, φύσαγε, φύσαγε,
ἔπιασε φωτιά, γλῶσσες θεόρατες
κάψανε διαβατάρικα σύννεφα
καί ἦρθε ἡ βροχή
καί ὅλα γίνανε βροχή, φωτιά κι ἀπόγνωση
καί λάσπη.
Νά θυμᾶσαι ἐκεῖνο τό πρωί
εἶχα πάρει ἀπό ἔθνικ κατάστημα
ἕνα ἀνοιχτόχρωμο σάλι μέ κρόσσια γήινα,

για νά ταιριάζουνε στό μαῦρο σου σακάκι
μέ τά ιδρωμένα καπνόφυλλα,
πού φύλαγες στή μέσα τσέπη
ἱστορία καί κειμήλιο.
Εἶχα ἀγοράσει ἀκόμη κι ἓνα πουκάμισο οὐρανί
ἄσπρο καί οὐρανί
πού θά φοροῦσα σέ μεθύστερες ἡμέρες
για νά σοῦ πῶ καλημέρα.
Μά τά ἔβαλαν σέ τσάντα χάρτινη,
δίχως διεύθυνση καί φίρμα
κι ὅπως τά βρῆκε ἡ φωτιά καί ἡ βροχή
χάθηκαν, χάθηκαν, χάθηκαν
καί οὔτε στάχτη.

Νά θυμᾶσαι, πῶς μοῦ χρωστᾶς.

ΓΙΕ ΜΟΥ

Του Γιάννη – Ιούνιος 2013

Γιέ μου, λίγο πιά πρίν δέν ύπῆρχες.
Ώς τότε, ἔγώ
τσουρουφλιζόμενα στό φῶς τοῦ κερανοῦ,
ἀναρωτιόμενα κάθε πού κυνηγοῦσα ἐλπίδες
–κάποιες τίς κατασκεύαζα–
καί προσπαθοῦσα
καί πάθαινα καί μάθαινα,
χωρίς νά ξέρω, τίποτα περισσότερο,
ἀπό διαψεύσεις, ἀντοχές, κυνηγητά
τίποτα περισσότερο ἀπό τούς δρόμους
πού οἱ ἀθροίσεις λιγοστεύουν τή ζωή
καί τά πράγματα
σάν ταξιδεύουν ἀδιάφοροι
τίς σιωπές τῶν ἀνθρώπων
μέ χίλιους λόγους γιά νά τρελαθοῦν.

Σέ ὄνειρεύτηκα νά χτίζεις παραμύθια
νά τά στολίζεις μέ ἀριθμούς καί μέ ὀνόματα
ὑστερα νά τά κρεμάς μέ ἀνεμόσκαλες
ἀπό τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
νά μήν τά φτάνουν οἱ κακοτοπιές
καί τά ξοδεύουν.
Ἄλλοτε πάλι, πώς ζωγράφιζες
αὐλές καί γλάστρες μέ βασιλικό κι ἀγιόκλημα
παράθυρα μέσ στόν ἀέρα ἀνοιχτά
γιά νά περνοῦν ἀνέγγιχτες οἱ μυρωδιές
καί ἀτσαλάκωτα τά ὄνειρά σου.

Σέ ἀγάπησα τότε πού δέν σέ εἶχα.

Σέ ἔβλεπα δικό μου
στά πρόσωπα ξένων παιδιῶν
νά ρωτᾶς καί νά γυρεύεις τόν κόσμο
πάνω σέ ἀλογάκια ξύλινα,
νά μπουσουλᾶς καί νά κρατᾶς τό δάχτυλό μου
καί ὅπως σέ κοιτοῦσα ἔλεγα μέσα μου
νά δεῖς τί θά σοῦ ἔχω ἐγώ,
ἔλα νά δεῖς.

Φεγγάρι, φεγγαράκι μου γιέ μου μονάκριβέ μου
ἦλιε καί ἀστεράκι μου μικρούλη καί ἀητέ μου.

Ἀπρόσμενε, μικρέ μου ἀρχηγέ,
μάτια συνεπαρμένα πού τρυγοῦν
τό φῶς, τήν εὐχή, τή λαχτάρα
φωνούλα πού ὀρίζεις τῶν ὀνείρων τήν τροχιά
ἐσύ μοῦ ἔμαθες,
ὅτι στεριώνουνε τά παραμύθια σάν γεννιοῦνται
ἀπό τήν ἔγνοια τῆς ἀγάπης καί γιά τό δίκιο τῆς ζωῆς.

Τώρα, θά μοῦ δείχνεις, θά σοῦ δείχνω
καί θά τραβήξουμε μαζί
μέ τίς φωνές καί τή δροσιά τῆς Ἀνοιξῆς σου
σέ τόπους πού ὑπόσχονται πώς ξαγρυπνοῦν τά ὄνειρα
σέ δρόμους πού δέν τά ρίχνουν στους γκρεμούς.

Νά θυμᾶσαι,
ἐπειδή σέ ἀγαποῦσα ἀπ' τόν καιρό πού δέν σέ ἤξερα
σέ ἀγαπῶ καί θά σέ ἀγαπῶ καί ὅταν δέν θά μ' ἔχεις.
Μόνο, μή μέ ρωτήσεις ἀστεράκι μου
γιά ὅλα τοῦτα,
γιατί δέν φτάνουνε τά λόγια μου γιά νά σοῦ πῶ.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΙΩΠΗΣ

Μνήμες πού ρίζωσαν
στους δρόμους όπου περπατῶ
στίς ζωγραφιές πού ξεσκονίζω
στά σκεπασμένα χρώματα
μέ τά καρφιά.

Μνήμες τῆς φυλλωσιᾶς
καί τοῦ ἀέρα πού στεγνώνει
τό δάκρυ τοῦ σύννεφου
μνήμες ἀγγέλων ἀκατοίκητες
στόν οὐρανό πού κοιτάζω.

Μνήμες τῶν ταξιδιῶν τῆς σιωπῆς
τῆς βροχῆς καί τῆς πέτρας
μνήμες τοῦ σούρουπου
ὅπου ματώνει κι ἀναπαύεται
σέ βλέμμα ὑγρό.

Μνήμες πολύχρονες πού συναντῶ
σέ δρόμους, σέ δέντρα, σέ τοίχους.

ΥΣΤΕΡΑ ΟΙ ΣΙΩΠΕΣ

“Υστερα οί σιωπές
ξεκίνησαν νά κατεβαίνουνε από τά κάδρα
χωρίς νά ἔχουν ἐντελῶς ἀποκαθλωθεῖ
κατέβαιναν
καί ὅλο κάτι τίς κρατοῦσε
κάτι σάν δισταγμός
μετέωρες καί ἀναποκατάστατες,
ἀδιαμαρτύρητες κι ἐγκλωβισμένες
σάν τόν ἀέρα πού σκεπάζεται στα σύννεφα
νά κοιμηθεῖ καί ξεχνιέται,
τήν ὥρα πού πηγαίνουν γιά βροχή.

Ο ΑΕΡΑΣ

Γιά τὰ πανιά καί τό ταξίδι εἶναι ὁ ἀέρας ἔλεγαν
γιά νά στεγνώνει τὰ ροῦχα τὰ νοτισμένα χρώματα.

Ἐγὼ τόν ἔμαθα μέ τίς ἀναπνοές, τήν κοκκινόσκονη τοῦ Λίβα
μέ τὰ καράβια καί τὰ κύματα.
Τόν ἔζησα, μέ τό χιονόνερο πού τρύπωνε στά λιόδεντρα ὁ βοριάς
μουσκεύοντας σκασμένα πρόσωπα καί χέρια,
τόν ἔβλεπα, στή σκόνη τοῦ καλοκαιριοῦ
ν' ἀσπρίζει τό περίγραμμα τῆς ἀστιβίδας
νά κουλουριάζεται ἀπάνω σέ πεζούλια μέ χαμόκλαδα
νά προσπερνάει σέρνοντας, ἕναν ἀγούδουρα ξεριζωμένο
κι ὕστερα νά κοπάζει νά νικιέται καί νά χάνεται
στό φύλλωμα μιᾶς χαρουπιᾶς, καταμεσήμερο Αὐγούστου.

Ἦταν καί τ' ἀπογέματα στό βορεινό μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ
ὁπού φουσοῦσε ἀγριεμένος καί μέ ἔσπρωχνε
κι ἐνῶ ἀναρωτιόμουν καί φοβόμουνα μήν καί μέ πάρει
κοιτοῦσα πῶς νά κρατηθῶ, γιά νά χαζεύω λέει καί νά χάνομαι
στά σύννεφα πού ἄλλαζαν διαρκῶς σχῆμα καί χρῶμα
στά ὄνειρα πού στόλιζαν μέ ζωγραφιές τόν οὐρανό.

Πάλι θυμᾶμαι πῶς μᾶς δρόσιζε
στεγνώνοντας ἀπάνω μας τὰ ἰδρωμένα ροῦχα
ὅταν τρυγοῦσα μέ τή μάνα μου ὦρες ἀτέλειωτες μέ ἥλιο φονιά.
Καί ὅταν ἔπεφτε τό σούρουπο καί νοιώθαμε τή λάβρα
νά δυσκολεύει τίς ἀναπνοές, τόν περιμέναμε
στίς ἄκρες τῶν γερμένων φύλλων μήπως φανεῖ.

Μέ λένε Γιώργη καί ὄχι Γιῶργο, μικρό μέ φώναζαν Γιωργῆ
τότε πού ἔφευγα γιά τό σκολειό μέ πάνινη τσάντα
μέ σταχωμένο ἀλφαβητάρι καί βλέμμα ἀνήξερο
στριμώχνοντας στήν τσέπη μου ψωμί κι ἐλιές.
Ἔξω ἀπό τό παράθυρο καί μακριά στά πόδια τοῦ βουνοῦ
σέ λάκκους καί σέ κορυφές, παρατηροῦσα κι ἔβλεπα
νά χτίζεται νά πλάθεται καί νά γεννιέται ἡ ζωή, πάνω στό χῶμα
κι ὕστερα νά σηκώνεται, νά φεύγει μόνη καί νά κατοικεῖ
σέ προσμονές εὐλογημένες, ἐκεῖ πού ἄκουγα καί λέγανε
πώς πλένεται, στεγνώνει καί βαφτίζεται ἡ μοίρα τῶν ἀνθρώπων
μέ τή βροχή καί τόν ἀέρα τοῦ Θεοῦ.

Τώρα λιγόστεψε ὁ ἀέρας καί τά καράβια πᾶνε
χωρίς πανιά.

ΠΗΓΑΜΕ

Πήγαμε και ριζώσαμε στά λόγια
σε λέξεις να άκουμπήσομε είπαμε
να πιαστοῦμε σε συλλαβές
να ξαποστάσομε
στις εὐχές τῶν ανθρώπων,
να όνειρευτοῦμε
όπου έλπίζουνε οί προσευχές.
Πηγαίναμε και πηγαίναμε
μέχρι πού νύχτωσε και χαθήκαμε μέσα μας
σε τρέμουλα από μισές άναπνοές,
στις άνερμήνευτες έκδοχές τῶν σχημάτων
χαθήκαμε
στήν άγνοια όνείρων και ταξιδιῶν.

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΒΡΟΧΗ

Γιά ποιιά βροχή, ποιιά θάλασσα
για ποιόν καημό νά σοῦ μιλήσω
τώρα πού πέτρωσε τό βλέμμα μου
ταξίδι σταματημένο, στό πουθενά.

ΕΜΑΘΑ

Ἐμαθα
πῶς ξενυχτοῦν οἱ σιωπές,
πῶς ἐκπορεύονται
οἱ προσανατολισμοὶ τῶν ψιθύρων,
ἡ ἡρεμία τοῦ φόβου πῶς κατοικεῖ
σέ μάτια στεγνά.

ΛΕΞΕΙΣ

Λέξεις,
σέ ήχους και σιωπές
σ' άναμονές
και χρώματα ξεθωριασμένα
σέ χρόνους διαφορετικούς
ξένους και γνώριμους,
λέξεις κυνηγημένες
άκουμπισμένες ώς τό θάνατο
πού πότε ζείς και πότε περιμένεις
μιά σέ χαμόγελα δισταχτικά
μιά σέ εύχές.

ΚΙ ΟΤΑΝ

Κι όταν πιά ξεπερνᾷς
τίς λέξεις και τό φόβο τους
δέν ἔχεις, τί νά πεῖς.

ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ

Καί ξαφνικά καταλαβαίνεις
πώς όλα γίναν τόσο γρήγορα
μέχρι πού τέλειωσαν
χωρίς κ'άν νά προφτάσεις νά τά δείς
πώς σέ προσπέρασαν καί χάθηκαν
δίχως νά συνειδητοποιήσεις
τήν τροχιά καί τό χρόνο τους.

ΠΑΝΤΑ ΦΟΒΟΜΟΥΝ

Τοῦ Γιάννη – Νοέμβρης 2013

Πάντα φοβόμουν τὰ ναυάγια
τίς μεταθέσεις, τίς ἀναμονές
τὰ παραμιλητὰ τῶν ἀνθρώπων
τούς δισταγμούς τῶν σιωπῶν.

Μέ τρόμαζαν
οἱ νύχτες πού ξημέρωναν δειλά
μέ ξεπνοημένα παραμύθια,
σέ λιτανεῖες καί σέ προσευχές
σέ παρενθέσεις χωρὶς ὄνειρα,
ρίχνοντας τό ὄνομά τους
στούς δρόμους τῶν ἀνέμων
καί στίς κραυγές τῆς φωτιᾶς.

Κι ὕστερα,
εἶναι καί ὅτι ἔβλεπα
τίς μέρες πού σηκώνονταν ἀβέβαιες,
νά ἀποροῦν γιά χρόνους καί γιά ἐποχές
σέ ἴδια πεπραγμένα
μέ ἴδια χέρια, μέ ματωμένα δάχτυλα,
δάχτυλα ὅπου κράταγαν
μιά τόση δά ἐλπίδα, ὀρφανή
καί τήν ἔσερναν.

Καί πορευόμουν καί χανόμουνα,
σέ κεντρομόλες τροχιές, σέ διαψεύσεις,
μέ ἐρωτηματικά παγιδευμένα,
σέ ἀπόπειρες ἐπιστροφῶν.

Καί ἔτσι, ἔμαθα
νά ξεχωρίζω ἔμαθα
τά περιγράμματα ἀπό τίς μορφές,
τούς καθημερινούς νεκρούς
ἀπό τούς πεθαμένους,
στό τέλος
νά τακτοποιῶ θανάτους σέ μνήμες
καί νά ὀρίζω γιέ μου τή ζωή
μέ τίς ἀναπνοές.

ΤΟ ΚΟΥΤΙ

Πρωτοχρονιά 2014, στήν Κέλλυ

’Ονειρα, όνειρα έχτιζα
τά έβαζα σέ παραμύθια και τά στόλιζα
ύστερα τά τακτοποιουσα σέ κουτιά προσεκτικά
τά σκέπαζα μέ όνόματα νά μήν κρυνώνουν
τούς έβαζα αριθμούς για νά τά βρίσκω
άν μου χάνονταν,
τά φρόντιζα σου λέω
τούς μάθαινα στή σιωπή πώς νά πορεύονται
τρόπους τούς έδειχνα νά κρύβονται, ν’ άντέχουν
τά χάιδευα και έλεγα μή μου φοβάστε,
θα είμαι πάντα έδω μαζί σας
μαζί μου θα είστε και έσείς, μονάχα έσείς.

’Ετσι περνούσε ό καιρός
και ή ζωή έλαχε και μου έφερε μιάν άλλη
πού ήξερε από παραμύθια, όνειρα και σιωπές.
Πάλι κυλούσε ό καιρός και φεύγανε τά χρόνια
και φέραν ξαφνικά τό θάνατο
και πάγωσαν τά παραμύθια και τά όνειρα
και ό,τι είχε απομείνει στά κουτιά.

’Όταν σέ βρήκα,
άναρωτιόμουνα για τό άν σβήνουν οι φωτιές
έάν κυφορεΐται ή έλπίδα μέσ στή λύπη
έάν ξαναβαφτίζονται τό γέλιο και ή χαρά.

...κι έφερεις την Άνάσταση, Χριστουγεννιάτικα,
μέ τή ζωή ενός μικρούλη Γιάννη
πού θα του μάθω νά κρατά

μιά γομολάστιχα για άριθμούς,
νά ψάχνει καί ν' αναγνωρίζει τή ζωή
ἀπό τίς ζωγραφιές της,
χωρίς νά ξαγρυπνᾷ πάνω σέ παραμύθια,
χωρίς νά βάζει τά ὄνειρά του σέ κουτιά
οὔτε ν' ἀναρωτιέται καί νά ἀπορεῖ
γι' αὐτά καί γιά μένα.

ΧΩΜΑ

*Όχι στά δυτικά τό κεφάλι
είναι γιά τούς νεκρούς.
Γιά ποιούς νεκρούς μάνα;
Γιά τούς νεκρούς παιδί μου
ἔτσι λένε, δέν ξέρω...*

Φωνές χαμόγελα καί δάκρυα δέν ἔχουν
δέν ἔχουν θρήνους φόβους καί λυγμούς
ταξίδια, βίος καί γυρισμούς δέν ἔχουν
δέν περιμένει θάνατος γι' αὐτούς.

Καταμεσῆς τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς νύχτας
ντυμένες τά παράπονα τῶν ἐποχῶν
περιδιαβαίνουν οἱ ψυχές
ἀλλάζοντας ὀνόματα στό χῶμα
σπέρνοντας σπόρους καί εὐχές
νά παρηγορηθοῦν.

Θά δεῖς βάζουν σημάδια καί ξανάρχονται
στήνουν μεσίστιες σιωπές στόν πόνο τῶν ἀνθρώπων
γιά ὅσα δέν πρόφτασαν νά εἰπωθοῦν,
ἀπό ψυχές ξεσπιτωμένες σέ ἀνέκταφα σώματα
πού δέν παραπονιοῦνται οὔτε διεκδικοῦν.

Χῶμα κατάδικο καί ἀλύτρωτο
σέ ἀναποφάσιστες παραμονές σταματημένο
σέ μνήμες ἀδιαπραγμάτευτες
ὅπου ξανασκεπάζονται νά κοιμηθοῦν.

Χῶμα πού ἀνακυκλώνεις τό ντουινιά
χτίζοντας μέ τή σπιθαμή τίς ἀναπνοές τῶν ἀνθρώπων
χῶμα δικό μου χῶμα
σέ σκάβω, σέ πατῶ, σέ προσκυνῶ
καί σέ κοιτάζω
πότε σέ σπίτια, μέ ἀνοιχτά παραθυρόφυλλα
γιά φρέσκο ἀέρα
πότε σέ μονοπάτια ταπεινά
πού ταξιδεύει ἡ σταγόνα τῆς βροχῆς
στά πόδια μιᾶς μέλισσας καθώς τρυγάει μυρωδιές
στήν ἄκρη ἑνός ἐλάχιστου φύλλου
ἐνός ἀνυποψίαστου βασιλικοῦ, πού μεγαλώνει
στήν ἀυλή μου.

Μάνα μεγάλωσα πολύ καί δίχως νά τό θέλω ἔμαθα
πώς οἱ νεκροί καί τό χῶμα, δέν ἔχουνε ὀρίζοντα
καί προσανατολισμό.

ΠΡΟΧΩΡΩ

Φορτώνω μέσ στο βλέμμα μου
τούς δρόμους
άνέμους κοιμίζω
καί προχωρώ.

ΚΩΠΗΛΑΤΟΥΜΕ

Κωπηλατούμε, σέ ταραγμένες θάλασσες
δίχως νά ξέρομε τούς δρόμους
τραβοῦμε γιά τό πουθενά,
καί τά κουπιά μας ράγισαν,
τά κύματα φουσκῶσαν ἔχουν μαυρίσει τά νερά
καί ὁ ἀχός τῆς νύχτας στήν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα
νά ξεμπροστιάζει τά θαλασσοπούλια.

Κωπηλατούμε
καί τά κουπιά μας ἔσπασαν,
δέν ἔχομε κουπιά
οἱ φόβοι στά νερά βαθαίνουν
κάθε ματιά τοῦ φεγγαριοῦ καί ἄλλο μονοπάτι
κάθε ἀέρα φύσημα ἓνα χαντάκι διαφορετικό
κι ἐμεῖς ἐδῶ, κωπηλατούμε Θεέ μου, τώρα
χωρίς κουπιά.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Δακρύζεις και βρέχομαι
βροντᾶς και φοβᾶμαι
κι ἀκόμη κρύβομαι Θεέ μου
σέ παραμύθια φυλακές.
Πάει καιρός πού θέλω νά σοῦ πῶ πῶς κάποτε
κουβέντιαζα μέ ἕνα κομμένο φύλλο
πού γύρευε τό αἷμα του, πιτσιλισμένο
στούς δρόμους τῆς βροχῆς.
Τό ἔβλεπα παραδομένο και ἀνήξερο
νά πέφτει, νά χτυπιέται και νά ρωτᾶ
τό χῶμα πού περίμενε
τόν οὐρανό πού τό κοιτοῦσε
γιατί, γιατί, γιατί μοῦ πήρατε τό αἷμα μου, γιατί.
(Πρέπει νά ἦταν οἱ καιροί πού πάλευα
μέ τίς αἰχμάλωτες μνημες τίς ἠχηρές σιωπές
και νόμιζα ὅτι μπορούσα, μέσα ἀπό λόγια
ξιπασμένα κι ἀτελέσφορα
μονάχος νά σηκώσω τό δίκιο τοῦ ντουιᾶ.)
Ἄργότερα
ἔμαθα νά παρατηρῶ τά χειμωνιάτικα φύλλα
νά γράφω γράμματα σέ φίλους ἄγνωστους
πού δέν ταχυδρομοῦσα
γιατί δέν ἤξερα ποιόν νά ἐμπιστευτῶ.
Ἔτσι μοῦ μείνανε τά γράμματα σάν παραμύθια
για ὄνειρα για παιδιά και για μένα.
Αὐτό τό γράμμα
μπορεῖ και νά μὴν εἶναι ἕνα ἀπό αὐτά.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Θά σοῦ πῶ ἓνα παραμῦθι ἀπόψε
γιά τόν κυνηγημένο καί τόν κυνηγό
γιά τήν καρτερία, τή στωικότητα καί τή λύπη
πού βρέθηκαν μαχαιρωμένες σέ χαλάσματα
στάζοντας αἷμα.

Μά πιό πολύ, θά σοῦ μιλήσω
–νά εἶναι καί πιό πιστευτό–
γιά ὑποθήκες ἀνθρώπων καί λέξεων
πού ἐπιμένουν κι ἐπιγράφονται
ἀπό ἀνοίκειους
πάνω σ' ἀναπνοές σταματημένες
χωρίς νά δίνουνε λογαριασμό.

ΑΕΡΙΚΑ

Ἐκκολαπτόμενα ἀερικά καί τρομαγμένοι ἀγγέλοι
δεμένοι μέ κομμάτια σύννεφα ταξιδεύουν.
Μέσα στίς τσέπες τους κρατοῦν
ψιθύρους καί ἀναπνοές τῶν ζωντανῶν
κι ἕνα βιβλίο ἄκοπο μέ τά παράπονα τῶν νεκρῶν
στά μυστικά τοῦ Θεοῦ.
Χιλιάδες χρόνια
δίπλα στά ὄνειρα τῶν ἀστεριῶν
παλεύουν μέ ἀέρηδες καί μέ βροντές
σέρνουν εὐχές καί κατάρες
πιάνουν κουβέντες μέ τόν οὐρανό
καί κουβαλοῦν τό γέλιο καί τό δάκρυ του
πότε στόν ἥλιο καί πότε στή βροχή.

Ἄν ἔχεις μάθει νά κοιτᾶς, τίς νύχτες,
θά δεῖς πῶς φτάνουν ὡς τίς στέγες τῶν σπιτιῶν
ὑστερα κατεβαίνουν στίς αὐλές
ἀνοίγουν πόρτες καί παράθυρα
καί μπαίνουνε ἀθόρυβα στόν ὕπνο τῶν ἀνθρώπων.
Εἶναι ἐκεῖνες οἱ φορές ὅπου ξυπνᾶς ἀλαφιασμένος
χωρίς νά εἶσαι σίγουρος γιά τίποτα
ἄν ἦτανε, ἄς ποῦμε, ξενομπάτες ἢ σκιές
γιατί μέσ στό σκοτάδι δέν γίνεται νά ξεχωρίσεις
καί νά πεῖς.

ΤΑΞΙΔΕΥΩ

Ταξιδεύω σέ μιά κόλα λευκή
χτίζω τετράγωνα καί κύκλους
χαράζω δρόμους
καί τούς αλλάζω καί τούς κρύβω
σέ τοίχους, πόρτες, σιωπές
μνήμες πολύχρωμες,
πού προστατεύω νά μή φαίνονται
καί περιμένουνε καί δέν μιλοῦν.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Κομμάτια σιωπής όπου μιλοῦν
ἀγνωστες γλώσσες τῆς ψυχῆς
ἀποχρώσεις τῶν ἤχων
σέ προσδοκίες πού δέν ἐρμηνεύονται
καί πού δέν ἔχουνε,
οὔτε μποροῦν νά περιμένουν,
τίποτα πιά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1999-2009 σελ. 9

Πάλι έδω	11
Δρόμοι	12
Κρύβομαι	13
Σκαρφαλωμένος	14
Δέν έχω κώδικες	15
Φοβάμαι	16
Είπα	17
Νύχτα μαβιά	18
Τώρα	19
Δέν είναι ή ζωή	20
Είναι πού κάποτε	21
Μέ φοβίζουν	22
Γράμμα	23
Νά μακαρίζεις	24
Φωτογραφίες	25
Τίς νύχτες	26
Σ' έτοιμοπόλεμες αναφορές	27
Είσαι μιά πίκρα	28
Μ' ένα μολύβι κι ένα χαρτί	29
Δέν έχω νά σοῦ πῶ	30
Στήνομε τοίχους	31
Δελτίο καιροῦ	32
Χωρίς πυρά	33
Ψάχνοντας	34
Στίς σχισμές	35
Πέρασε ό καιρός	36
Γίναμε	37
Μετακομίζω	38
Ξανά	39
Όριστικά	40
Καθώς άδειάζει ή παρέα σου	41
Πέντε άπιπτα	42

Σ' ένα τιμόνι	44
Έσύ	45
Προτιμούμε	46
Σέ κύκλους	47
Σέ θυμάμαι	48
Σέ κοιτάζω	49
Λόγια	50
Ζωή	51
Έπιτύμβιο	52
Τῆς Μαρίας	54
Νά σοῦ μιλήσω;	56
Λείπεις	57

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 2010-2017

Ακόμη	61
Στήν ἴδια σειρά	62
Όπως	63
Δέ βρέχει	64
Εσχάστηκα	65
Θά σέ πολεμήσω	66
Άσε με	67
Σκόρπια	68
Τά λάθη μας	69
Δέν ξέρω	70
Δρόμοι	71
Θεατής	72
Σιωπές	73
Εἶπες	74
Χτίζομε τή ζωή μας	75
Άλλοίμονο	76
Μπαρμπούτι	77
Έαυτούληδες	78
Εόδεψα τή ζωή μου	79

<i>Μεθύστερα</i>	80
<i>Γιέ μου</i>	82
<i>Ταξίδια σιωπής</i>	84
<i>Ύστερα οί σιωπές</i>	85
<i>Ό άέρας</i>	86
<i>Πήγαμε</i>	88
<i>Γιά ποιά βροχή</i>	89
<i>Έμαθα</i>	90
<i>Λέξεις</i>	91
<i>Κι όταν</i>	92
<i>Καί ξαφνικά</i>	93
<i>Πάντα φοβόμουν</i>	94
<i>Τό κουτί</i>	96
<i>Χώμα</i>	98
<i>Προχωρώ</i>	100
<i>Κωπηλατούμε</i>	101
<i>Γράμμα του Χειμώνα</i>	102
<i>Παραμύθι</i>	103
<i>Άερικά</i>	104
<i>Ταξιδεύω</i>	105
<i>Κομμάτια</i>	106

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ *ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ* ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΗ ΣΕΡΚΕ-
ΔΑΚΗ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ
2018 ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤ. ΓΚΕΛΜΠΕΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

Τίς τυπογραφικές διορθώσεις
φρόντισε ό Κώστας Θ. Ριζάκης.